

Hebreeën 12:18-28

De Hebreeënbrief, ik heb dat al wel verschillende malen gezegd, is geschreven aan Joodse christenen, die onder druk van hun volksgenoten hun geloof in de Messias Jezus dreigden op te geven. Vandaar dat de schrijver heel veel werk heeft gemaakt van de vergelijking tussen het Oude Verbond en Nieuwe Verbond. Hij heeft laten zien dat Jezus groter is dan Mozes, de middelaar van het Oude Verbond. Ook heeft de schrijver aangetoond dat het offer van Christus een volmaakt offer is. Terwijl de offers die door de priesters in de Oudtestamentische tijd gebracht werden telkens weer herhaald moesten worden en heenwijzingen waren naar het offer dat Christus zou gaan brengen, is het offer van Christus eens en voor altijd voldoende. Omdat de zaken er zo voor staan roept de schrijver op tot volharding. Houd het oog gericht op Jezus, de leidsman en voleinder van het geloof. Verslap niet, biedt weerstand aan de mensen die jullie onderdrukken. Die druk is nog niets vergeleken bij de druk die Jezus moest ondergaan. Hij heeft 'ten bloede toe' weerstand moeten bieden. Jaagt naar vrede met allen en naar de heiliging. Met andere woorden, span je in om een heilig leven te leiden, tot Gods eer en heb je naaste lief.

Nu begint onze tekst weer met het woordje 'want'. 'Want' grijpt weer terug op het voorgaande. Het betekent 'als de zaken er zo voor staan'. Nu slaat naar mijn mening het woordje 'want' niet op de tekst hier vlak voor. Die gaat over Esau, die zijn eerstgeboorte recht verspeelde, maar op het hele voorgaande gedeelte, wat oproept te jagen naar vrede met allen en naar de heiliging. We moeten jagen naar vrede en heiliging.....want.....

En dan zou je verwachten dat de schrijver ons op het hart gaat binden dat heiliging belangrijk is, omdat God een heilige God is, met wie niet valt te spotten. Maar dan moeten we wel even goed lezen. De schrijver gaat namelijk opnieuw een vergelijking maken tussen Gods handelen in het Oude verbond en Gods handelen in het Nieuwe verbond. Het is nu anders geworden. *Wij zijn niet genaderd tot een tastbaar en brandend vuur, tot donkerheid en stormwind, tot het geklank van een bazuin en tot het geluid van een stem, bij het horen waarvan zij verzochten dat niet verder tot hen gesproken werd, want zij konden het bevel niet dragen: Zelfs als een dier de berg aanraakt, zal het worden gestenigd.*

De gelovigen van het Oude verbond stonden aan de voet van de Sinaï waar Gods wet werd uitgevaardigd. De omstandigheden van deze openbaring boezemden diep ontzag in (Ex.19). Je zou verwachten dat de schrijver nu zou oproepen tot levensheiliging omdat God toen met zoveel macht en majesteit verscheen. Maar dat doet hij juist niet. Hij gaat Gods spreken op aarde bij de Sinaï vergelijken met Gods hemelse spreken. We zijn *niet* genaderd tot een vuur, maar wij zijn genaderd tot de berg Sion. De berg Sion is de berg waar de tempel staat, in Jeruzalem. Dat was de plaats die God had uitgekozen, om te wonen onder Zijn volk. Maar in onze tekst wordt gesproken over het hemelse Jeruzalem. En we moeten dan ook denken aan een hemelse berg Sion. En het beeld wat je daar te zien krijgt is een feestelijk gebeuren. Tienduizendtallen engelen voor de troon van God. Er wordt gesproken over een feestelijke en plechtige vergadering van eerstgeborenen, die ingeschreven zijn in de hemel. Hier wordt het Gr. Woord 'ekklesia' gebruikt, wat 'kerk, gemeente' betekent. Die plechtige vergadering van eerstegeborenen zijn dus de christenen, waar de lezers van de brief zelf toe behoren. Zij zijn nog niet in de hemel. Hun naam is opgetekend. Zij zijn eerstgeborenen. Hun wacht nog een erfenis. Daarnaast wordt er gesproken over de geesten der rechtvaardigen die de voleinding bereikt hebben. Dat zijn de gelovigen die de wedloop al voltooid hebben. Zij hebben de finish gehaald. Dat kan van de lezers nog niet gezegd worden. Zij moeten volharden in de wedloop. En verder wordt gezegd dat God daar is, de Rechter over allen, maar daar is ook Jezus, wiens bloed krachtiger spreekt dan het bloed van Abel. Het bloed van Abel roept tot God van de aardbodem, staat er in Genesis 4. Dat bloed roept om wraak. Het bloed van Christus roept niet om wraak. Het bloed van Christus verzoent! Dat is veel rijker en heerlijker dan wat het Oude Verbond bood. En daarom is onze verantwoordelijkheid groter! Het afwijzen van God onder het Oude Verbond bij de Sinaï op aarde leidde tot ondergang. Hoeveel te meer zal dat het geval zijn met wie nu onder het Nieuwe Verbond Gods stem die uit de hemel spreekt afwijst. Grotere voorrechten betekenen grote verantwoordelijkheid.

Nu bestaat er een hardnekkige stroming in de christelijke wereld

die het Oude Testament ziet als het boek van Gods toorn en wraak en vergelding en het Nieuwe Testament als het boek van Gods liefde, waarin voor toorn en oordeel

geen plaats meer is. Dat is een valse tegenstelling! Het Oude Testament is doortrokken van Gods liefde. Van God wordt gezegd dat Hij geen behagen heeft aan de dood van de zondaar (Ez. 33:11). God wil graag bekering zien en leven geven. Maar het is ook onjuist te stellen dat het Nieuwe Testament niet over Gods toorn en oordeel spreekt. Dat gebeurt wel degelijk. Ook in onze tekst. De komst van het Nieuwe verbond betekent beslist niet dat God nu veel meer over zijn kant laat gaan en niet meer kwaad te krijgen is. Het luistert nu nog veel nauwer. Zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament is God een God van liefde. En zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament is Hij ook een God die de zonde zal vergelden van hen die zijn liefde verwerpen. In dat opzicht bestaat er geen tegenstelling tussen het Oude en Nieuwe Verbond. Waar het in onze tekst nu om gaat is de toegankelijkheid. In het Oude Verbond sprak God op aarde en dat maakte dat de mensen niet durfden te naderen en dat zelfs Mozes verstijfde van schrik en stond te beven op zijn benen. En nu is dat anders. Het hemels Jeruzalem biedt een vriendelijk welkom te midden van engelen en heiligen, dankzij Jezus als tussenpersoon. Hebr. 10:19 zegt dat we met vrijmoedigheid mogen naderen tot Gods troon dankzij het bloed van Christus. Abraham, zegt hoofdstuk 11, verwachtte een stad van fundamenten, maar de gelovigen in Christus zijn volgens vs. 22 genaderd tot die stad. Dankzij de Here Jezus is de toegang vrij. Die dreiging die bij de Sinai werd ervaren is er nu niet. Geen vuur, duisternis en bazuingeschal, maar een vreugdevolle vrije toegang.

Nu de dreiging van het Oude Testament weg is, is de oproep om te komen tot God des te indringender. God gaat een onwankelbaar Koninkrijk oprichten. Laten wij nu, omdat we dat onwankelbaar koninkrijk mogen ontvangen, dankbaar zijn en God vereren op een Hem welbehagelijke wijze met eerbied en ontzag. Dat laatste mag ook best gezegd worden. God is geen goeie ouwe lobbies die maar over zich heen laat lopen en waarvoor je geen respect hoeft te hebben. Hij is een verterend vuur zegt onze tekst. Hij laat echt niet met zich spotten. Maar Hij komt in de eerste plaats in liefde zonder dreiging naar ons toe. Je mag komen, Hij wijst niemand af die graag wil. Het bloed van Christus spreekt van verzoening, niet van wraak. En wie op Hem zijn geloof bouwt komt nooit beschaamd uit. Zeker weten. Amen.